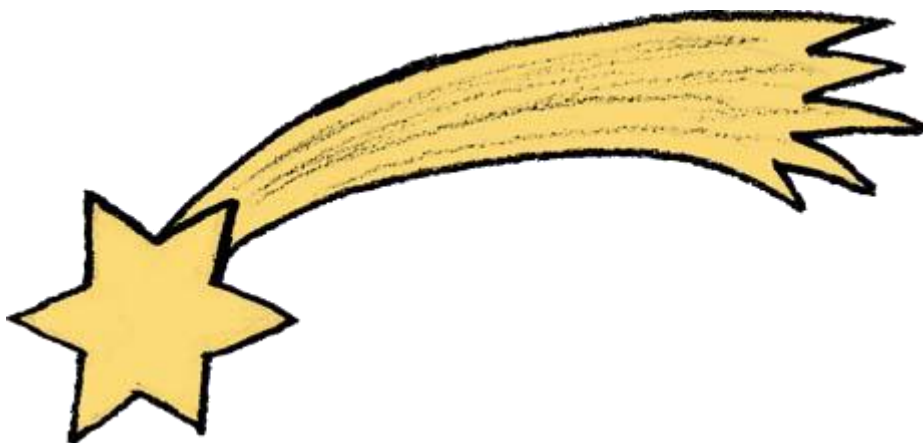

VÁNOČNÍ

LERCHOVÁK

Prosinec 2013

Milí čtenáři,

rok se s rokem sešel, máme opět adventní čas, brzy přijdou Vánoce. A jako každý rok vychází i letos vánoční číslo našeho školního časopisu. Nejprve se v něm ohlédneme za letními prázdninami. Pak si přečteme o výletu v Mokrosukách a o soutěži v sudoku. Následují vzkazy současných devátáků budoucím prvňáčkům, příběh o zachráněné princezně, poté se budeme přesouvat v čase, nahlédneme do zákulisí jedné prezidentky a ocitneme se v obraze. Ve kterém? Dozvíte se uvnitř časopisu. A o tom, že některé dny by bylo lepší vyškrtnout z kalendáře, pojednává další vyprávění. Dočteme se také překvapivé informace a jednomu tvorovi, o kterém nás asi nenapadne myslet si něco špatného. Že se můžeme mýlit, nás přesvědčí pisatelka textu. V časopisu nechybí ani poezie, o kterou se postarali naši mladší spolužáci, kteří přispěli i dalšími příběhy s vánoční tematikou. A na samotném závěru nalezneme vánoční kvíz, který zároveň prověří znalosti anglického jazyka těch, kteří se o jeho rozluštění pokusí.

Příjemné čtení a krásné prožití vánočních svátků našim čtenářům přeji

všichni přispěvatelé.

Můj největší zážitek z prázdnin

Já mám největší zážitky hned dva. Ten první je určitě sportovní čtrnáctidenní tábor.

13. července byl nástup na tábor. Ráno jsme brzy vyjeli, protože tábor byl opravdu daleko. Když jsme přijeli na místo, už tam bylo pár dětí, které jsem znala z předešlých dvou let. Hned jsme si začali vyprávět, co se nám přes rok dělo. A když dorazila ještě Áďa, moje největší táborová kamarádka, se kterou jsem samozřejmě i bydlela, byla už naše parta úplná.

V neděli nás vedoucí pořádně protáhli na "běhu na dlouhou trať", kde jsme už po třech kilometrech byli skoro mrtví. V polovině tábora jsme šli dvacet kilometrů na hrad Choustník, kde jsme i přespali. My, jako nejstarší, jsme šli spát asi ve dvě ráno, ale moc jsme toho nenaspali jednak proto, že jsme spali v řadě holka, kluk, holka, kluk a s kluky to prostě nešlo a za druhé proto, že se vyprávěly strašidelné příběhy. Usnuli jsme až k ránu, kdy už jsme se museli vydat zpět do tábora. Ke konci Eustachu byla pořádána soutěž "Miss, missák". Z celého tábora se vybrali tři holky a tři kluci. Nevím čím to, ale mě vybrali taky.... Nakonec jsem skončila na místě druhém, ale vyhrála jsem titul "Miss sympatie", kterou volily děti. Závěrečná diskotéka byla také více než zajímavá....

V den odjezdu jsme skoro všichni brečeli a poslední objetí se všemi přáteli bylo nezapomenutelné. Tak se snad se všemi uvidím na příštím Eustachu nebo na lyžáku v Herlíkovicích.

Můj druhý úžasný zážitek byl nový roztomilý pejsek, který dostal jméno Lucky. Je to náš malý mazlíček, kterého celá rodina miluje.

Všechno jednou končí a tyhle prázdniny bohužel nejsou výjimkou. Už se těším na další!

Daniela Hraničková, 8.A

Let balónem

Téměř na konci prázdnin nám táta přichystal překvapení, že poletíme balónem. S bráchou jsme se moc těšili, ale mamka moc nadšená nebyla, trochu se bála, tak se rozhodla, že s námi nepoletí. Vstávali jsme v šest hodin a v sedm jsme už připravovali balón.

Letěli jsme s pánem, který vypadal jako pohádkový dědeček. Jeho žena pod námi jezdila autem, abychom mohli kdykoli a kdekoli přistát. Letěli jsme těsně vedle radnice a pak jsme obletěli celý Andělíček. Pán si z nás udělal srandu, že vezmeme jeden strom za vrchol a utrháme si šišku. Nám se to ale nepovedlo, protože jsme nebyli tak rychlí!

Pán plánoval, že budeme přistávat na Rábí, ale vítr nás zavál tak, že jsme skončili u Podmokel. Moc se nám tam líbilo a ani jsme nepostřehli, že jsme letěli hodinu.

Tereza Vintrová, 8.A

Můj největší zážitek z prázdnin

Z prázdnin mám skutečně mnoho zážitků, ale je těžké určit ten nejlepší. Pokusím se napsat o zážitku, jenž mi asi nejvíce utkvěl v paměti.

V červenci jsem šel na týden k tátovi, přijel i můj pětadvacetiletý bratr Jára. Celý týden jsme jezdili různě v jižních Čechách, největší zážitek pro mě byl Offpark v Prachaticích. Na lanové dráze jsem byl poprvé. Ze začátku to bylo celkem náročné, naštěstí se mnou lezli i mí dva bratři a povzbuzovali mě. Párkrát jsem skoro spadnul, ale i kdyby se tak stalo, byl jsem jištěný. Asi po patnácti úsecích jsem celý zdrchaný a unavený prohlásil na dole stojící instruktorku: „A za tohle se má ještě platit?“ Všichni se začali smát, brácha ještě prohodil nějakou vtipnou poznámku a kvůli smíchu jsem zase málem sletěl dolů.

Nakonec jsem to zvládnul bez pádu a úrazu. Sice jsem pak asi 3 dny necítil celé tělo, ale dokázal jsem to. Příště až budu mít možnost jít na nějakou podobnou atrakci, budu si to muset dobře rozmyslet.

David Hanzal, 8.A

Jak jsme byli v Mokrosukách

Bylo chladné ráno a vítr nám cuchal vlasy, když jsme kráčeli náměstím s učitelkou v čele. Mířili jsme na nábreží, odkud nás měl odvést autobus na nádraží. Nečekalo se dlouho. Sotva pět minut po našem příchodu přijel i autobus. Celá třída, včetně učitelek, nastoupila. Na nábreží na nás čekali Tereza s Michaelou, které tam bydlí, a domluvili se s učitelkou, že tam budou čekat až přijedeme. Vlak měl čtvrt hodinové zpoždění, ale když konečně přijel, všichni jsme se do něj nahrnuli a začali si hledat místa k sezení. První stanice byl Hrádek u Sušice a druhá už náš cíl, Mokrosuky. Jelikož tam má Karolína babičku a často za ní jezdívá a zná to tam, tak nás vedla do chatové osady. U chatek jsme se rozdělili. Dvě chatky dostaly holky a zbývající jednu kluci. Já jsem byla v chatce s Karolínou Kremlíkovou, Monikou Sechterovou, Monikou Ryšnovskou, Terezou Skypalovou a Klárou Kaderovou. Všichni jsme se nahrnuli do vnitř v domnění, že tam budou patrové postele jako tenkrát, když naše třída byla v Žihobcích. Avšak postele tam byly normální, a tak si každá z nás jednu vybrala. Začalo se vybalovat. Rozdělili jsme si skříňky, skříňě a šuplíky a uložili do nich své věci. Brzy na to nastal čas oběda. Nejdříve polévka a potom řízek s bramborem. Docela mi chutnal. Po obědě se hrály hry. (Každý si měl přinést plyšáka, pojmenovat ho a dát do prostřed kruhu ze židlí, který jsme utvořili. Ostatní potom hádali, jak se plyšák jmenuje a vraceli ho majiteli). Hráli jsme potom ještě dvě skvělé hry a po nich každý odešel do chatky na polední klid. K svačině bylo jablko. A po svačině další hra. Každý napsal své jméno na papír a ke každému písmenu jednu vlastnost. (Dost spolužáků napsalo k písmenu R, že jsou retardovaní!). Po té jsme všichni přečetli, co máme na papírku. Když dočetl poslední, vstoupila učitelka do kruhu ze židlí a řekla: „Zvednou se, a běží se posadit na jiné místo všichni, co napsali, že jsou aktivní!“ S několika dalšími spolužáky jsme se zvedla a sedla si na nejbližší židli. Po několika dalších hrách následovala dobrá večeře. Na lívancích si všichni pochutnali. Po večeři každý odešel do své chatky. Hrály jsme s holkami různé hry. Se stmíváním přišla i večerka. Vyběhli jsme ven a honili se kolem chatky. Konec večerky přišla ohlásit učitelka a všichni jsme museli zalézt do spacáku a spát. Ráno vystřídalo noc. Budíček byl v půl osmé a po něm rozcvička. Hry se hrály nejdříve venku a až potom vevnitř. Při hře v budově jsme měli ve dvojici vymyslet pravidla, která nejsou uvedena ve školním

řádu. Eva pořád říkala, že tam napíše, aby se do školy nenosily myši. (Tvrdila totiž, že v noci v jejich chatce byla myš a něco tam chroupala!) Po hrách následoval oběd, úklid a jelo se domů!

Na Modré žáci soutěžili v SUDOKU

Rok se s rokem sešel a na naší Modré škole se již po čtvrté konala soutěž v řešení SUDOKU. Jako každý rok se vedení ujala paní učitelka Smolová. Do soutěžního klání se přihlásilo třináct žáků ze šestých až devátých tříd. Všichni účastníci úspěšně zvládli domácí kolo soutěže, takže postoupili do kola školního. Soutěžící pak netrpělivě čekali do 7. listopadu, kdy se školní kolo konalo. Během soutěže podporovala paní učitelka všechny účastníky svým optimismem. V samém závěru soutěžního odpoledne byly vyhlášeny výsledky. Bez odměny nezůstal nikdo. První tři nejlepší si odnesli pěknou čokoládu, na zbývající soutěžící zbyla sladká odměna v podobě lízátko. Příjemně strávené chvíle jsme zakončili společnou fotografií, která nám bude ještě dlouho připomínat letošní soutěž v SUDOKU.

Tereza Rendlová, 9.A

Milý prvňáčku,

vítám Tě v naší modré škole. Dnes je Tvůj první školní den. I já si moc dobře pamatuji na ten svůj. Moc se mi do školy nechtělo. Měla jsem ráda školku, hraní her a spinkání po obědě. Pokud to máš stejně, přivykneš si. Poznáš spoustu nových kamarádů a kamarádek, nových zajímavých věcí, ale hlavně, i když já jsem tomu ze začátku nevěřila, školu budeš mít nakonec rád. Neboj se velkých dětí, protože ty taky budeš jednou shlížet na malé prcky. Paní učitelku nezlob, ale to se taky někdy musí. Základní školu si pořádně užij! Kdybych mohla, celou bych si znovu zopakovala. Vlastně Ti závidím. Hned bych si naše role vyměnila.

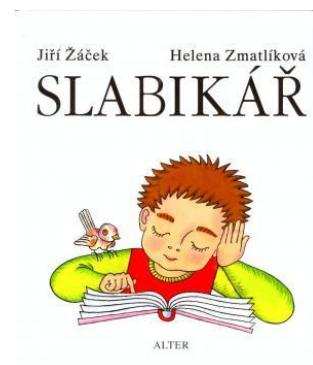
Měj se krásně a přeji Ti hodně štěstí do Tvé nové etapy života.

Deváčka Michaela Hejplíková

Milý prvňáčku,

doufám, že se do školy těšíš. Ve škole si místo učení můžeš najít dobré kamarády a určitě i jako my zažiješ spoustu zábavy a získáš vzpomínky, které nikdy nezapomeneš. Pak je tu pro nás to méně příjemné, a to je učení. Učitelé i rodiče mají pravdu, musíš se naučit všechno hned na začátku. Bez vyjmenovaných slov a bez násobilky se moc daleko nedostaneš. Možná si řekneš: „Teď se to učit nebudu, až zítra.“ Tohle si ale budeš říkat celých devět let. Ale něco Ti povím - když se to naučíš hned, budeš, dá se říct, za vodou. Všechny věci, co jsme se naučili v nižších ročnících, s točí pořád. Po celých devět let se naučíš i samostatnosti, slušnosti a vychovanosti. Vezmi si to takhle - pokud nezanedbáš školu, možná za pár let budeš prezidentem. nebo se odstěhuješ do Ameriky a stane se z Tebe úspěšný podnikatel. Po chvíli Tě sice škola přestane bavit, ale uvědom si, že beze školy by z Tebe taky mohl být bezdomovec. To asi není moc pohodlný život. Přeji Ti pěkné známky, kamarády a spoustu zážitků.

Barbora Tvrďá

Ahoj budoucí žákku naší školy!

Čeká Tě další důležité období Tvého života. Naučíš se tu číst, psát, počítat. Jsou tu velmi příjemné paní učitelky. Postupem času budeš zase o něco chytřejší. Většina z nás se těšila do první třídy. Mysleli jsme si, že to tu bude lehké, procházka růžovým sadem. Čím starší jsme byli, tím těžší bylo učení. Ale pokud se budeš doma pravidelně učit, bude to fajn. Až budeš v deváté třídě jako já, budeš si připomínat, že jsi šel do první třídy. Čeká Tě devět let plných učení, starostí, ale i hezkých zážitků. Pamatuj si: pokud budeš hodný na paní učitelky, budou ony hodné na Tebe.

Tak ať máš samé jedničky a spoustu kamarádů! S pozdravem

Marek Charvát

Ahoj prvňáčku,

chtě bych Tě přivítat na naší modré škole a popřát Ti hodně úspěchů při Tvém studiu. Dále chci, abys věděl/věděla, že teď na Tebe padla velká zodpovědnost (tak ji nepromarni). Když si vzpomenu na své první dny - byl to zvláštní pocit být mezi mnoha neznámými lidmi. Po první půl hodině jsem si našel nové kamarády. A hned to bylo o něčem jiném. Do školy jsem se začal těšit na své přátele, učitelky a zábavu. Doufám, že i Ty si první dny užiješ stejně jako já.

Good luck for you =) S pozdravem

Dominik Jícha

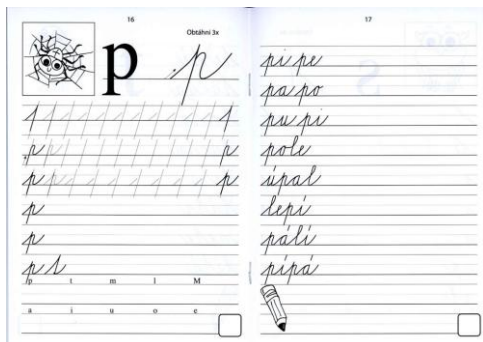
Milý prvňáčku,

já jakožto deváťák Tě vítám u nás na škole. Doufám, že ses do školy těšil. Za chvíli zasedneš, nebo jsi již zasedl, do své první školní lavice. Přeji Ti dobré známky a mnoho super zážitků. Co bych Ti měl poradit? Jen snad to, že se musíš učit, učit a učit, ale nechci Tě nějak zastrašovat. Zatímco Ty přijdeš, já odejdu a za devět let si možná vzpomeneš na tento dopis a budeš vědět, jak jsem se cítil

já. Dávej si pozor na učitele a chovej se k nim s úctou (přece jen se Tě budou snažit něco naučit).
Ať si nejdeš mnoho kamarádů.
Zdraví Tě Tvůj bývalý spolužák.

Míla Marek

Nazdárek prcku,

promiň mi hned na začátek to oslovení. Lepší by bylo prvňáčku, co? Už je Ti šest nebo sedm let a už se chystáš do školy. Položím Ti otázku, která Tě jistě pronásleduje již dlouho. Těšíš se do školy?

Až tenhle dopis dostaneš, já už na naší modré škole nebudu. Budu také v první třídě. Ale ne vedle tebe v lavici nebo ve vedlejší třídě, ale a trošku jiné škole. Na škole, kam už chodí větší děti, než jsi Ty. Jako nováčkovi mezi dětmi na škole bych Ti to tu trošku popsala, pověděla, jaké to tu je.

Vůbec nevím, kde mám začít, chtěla bych Ti toho tolik povědět, že prostě nevím odkud. První, co Tě na škole čeká, je vítání prvňáčků. Budete se rozdělovat do tříd k paním učitelkám. U učitelek na škole nemusíš mít vůbec strach, jsou hodné a budou Ti pomáhat celých devět let. ve třídě budeš mít nové spolužáky a spolužačky. Snaž se se všemi vycházet a skamarádit s nimi. V první třídě se musíš naučit psát, počítat a i trošičku se soustředit na to, co paní učitelka říká. Pro nikoho z nás začátky nebyly jednoduché. Nebudu Tě ale strašit, poznáš to určitě také.

Jak bych Ti mohla popsat naši školu? Třeba tak, že si ji hodně lidí plete s bazénem? Ne, takhle asi ne. Škola je tvořena čtyřmi pavilony, A, B, C, D. Na pavilonu A a B jsou učebny, kde se vyučuje. Zato ale na pavilonu C je tělocvična, kam budeš chodit cvičit, a na pavilonu D družiny a školka. Máme tu jídelnu, knihovnu a dvě učebny s počítači.

Už Tě nebaví číst, jak to ve škole vypadá, protože tu už jistě víš. Tak na Tebe mám menší otázku. Taky jsi jako malá chtěla být princeznou, kterou jednou zachrání princ na bílém koni, pak se vezmete, budete mít svatbu a budete žít šťastně až do smrti? Nebo snad čarodějkou, vílou, mořskou pannou? A kluci určitě nebudou princeznami, ale rytíři nebo ninjové. Každý jsme jako malí něčím takovým chtěli být, tedy alespoň já ano. Přišla jsem do první třídy, do druhé třídy a začal mi docházet, že už nikdy nebudu mořská panna. Od druhé třídy mě drželo to, že budu paní učitelka, letuška, zvěrolékačka nebo chůva malých dětiček. A už se mi rýsovaly představy, co budu, až vyrostu. Byly to představy, které se mi mohly splnit. I Ty si nějakou představu vytvoříš a půjdeš si za svým cílem.

Aby se Ti mohly splnit Tvé sny, dám Ti pár rad, které by se Ti mohly hodit. Při hodinách se hlas, pokud víš správnou odpověď, nebo si něco myslíš. Za těch pár let jsem pochopila, že za špatnou odpověď mi hlavu nikdo neutrhne. Ve škole reprezentuješ jen sám sebe. Další, co by Ti mohlo pomoci, je: pamatuj si, že když Ti budou říkat šprte, chytrolíne, neber na to ohledy, oni za Tebe jednou pracovat a vydělávat peníze nebudou. S tím souvisí další věc - ve škole se budeš učit jen pro sebe a ne pro rodiče nebo učitele.

na závěr bych Ti chtěla říct už jen pár maličkostí. Tímto dopisem Tě nechci postrašit, nebo Tě přemlouvat k lumpárnám. Ale školu každý z nás potřebujeme, aby z nás byli chytrí lidé, jako jsou maminka s tatínkem. Proto jim dělej radost.

Vítám tě na naší modré škole.

Diana Valentová

Příběh o princezně, drakovi a princ Kubovi

Byl jednou jeden drak a ten žil blízko jedné vesnice. V té vesnici žila princezna, která se jmenovala Šárka a ta strašně ráda hrála fotbal. Drak na ni měl spadeno už dlouho, ale pořád nemohl vymyslet plán, jak se jí zmocnit. Když ten plán vymyslel, tak se hned připravil a vyrazil. Byl večer a on se připlazil k hradbám, na kterých byla hlídka. Pak vyletěl na hradbu a zařval, stráž se vyděsila, rozběhla se dolů se strašným křičením JÉÉ. Pak letěl ke věži, ve které by snad mohla být princezna. Byla tam. Drak odtrhl střechu, chytil jí do drápů a odletěl do své jeskyně. Když přiletěl do jeskyně, tak už tam na něj čekal princ Kuba se svojí družinou. V okamžiku kdy drak přistál, pustili se do něj a úspěšně. Princ Kuba zachránil princeznu Šárku, odvezl ji na hrad, oženil se s ní a žili spolu šťastně až do smrti.

František Vítovec

Stroj Času

Bylo 1. 11. 2013 a já slavila své 15. narozeniny. Dostala jsem spoustu dárků a splnila se mi spousta snů, ale ten hlavní se mi nesplnil. Stát se slavnou zpěvačkou a zpívat se slavnými zpěváky. Celý den jsem si moc užila, avšak večer, když jsem usínala, měla jsem divný pocit. Ráno mě vzbudil hrozný křik: „Dělej!! Vstávej!! Musíš na pódium!!“ Když jsem otevřela oči, oněměla jsem úžasem. Stál nade mnou Justin Bieber a shazoval mě z postele. Vstala jsem a běžela do koupelny. Rychle jsem se vysprchovala, malovala, učesala, oblékla červené šaty a vyrazila. Odzpívala jsem několik písniček a tu poslední se mnou zpíval i Justin. Byl to nepopsatelný pocit. Večer, když jsem usínala, jsem se bála, že se ráno probudím a nic z toho, co jsem zažila, se nestalo... Další nudný den, jako každý jiný. Ráno jsem se probudila a zjistila jsem, že vše zůstalo, zase další koncert. Po koncertě jsme nastoupili do tourbusu a vyrazili na turné. Najednou jsem si vzpomněla na své přátele. Vůbec jsem nevěděla, co se s nimi stalo. Sáhla jsem do kapsy pro mobil, abych se podívala, jestli mi třeba nenapsali. Na mobilu bylo asi pět zpráv od mé nejlepší kamarádky Jiřky. Jednu jsem otevřela a bylo v ní: „Jdi před tourbus.“ Když jsem vyšla ven, stáli tam všichni mí blízcí přátelé. Jezdil se mnou snad na všechny koncerty a já si užívala života jako velká hvězdy.

Jana Koutenská, 9. A

Já prezidentem

Mé jméno je Michelle White a je mi ctí před Vás předstoupit jako nově zvolená prezidentka planety Elysium. Pokud by Vám to nevadilo, svůj projev bych začala netradičně. Ráda bych se představila jako milující, chápavý člověk, který je podobný Vám všem. Nemusíte se ostýchat, neboli stydět za to, jakých chyb jste se v životě dopustili a co jste napáchali. Já sama taková jsem a chtěla bych Vás o tom přesvědčit.

Narodila jsem se na planetě Zemi v roce 2059. Měla jsem otce, matku a starší sestru Elis. Chodila jsem do prestižní školy nedaleko našeho domu. Ve škole jsem byla tichá, nenápadná dívka, kterou si všichni dobírali. Měla jsem dar, velký dar, o kterém kromě mě a mé rodiny nikdo nevěděl. Uměla jsem zabíjet dotykem. Proto jsem se všech stranila, jak to jen šlo. Nemohla jsem nikoho obejmout, nikdo nemohl obejmout mě. Můj život byla jedna velká, černá, nekonečně dlouhá propast. Jeden den. Jeden blbý, nepodstatný den změnil celý můj život od základ. Šla jsem ze školy a zahlédla jsem dítě, které jde za ruku se svou matkou. Zmocnil se mě podivný pocit u srdce. Já tohle pouto nikdy nezažila. Najednou začala matka blondátého chlapečka bít. Jeho křik byl k nevydržení. Běžela jsem k němu a odtrhla jsem ho od jeho matky. Jakmile jsem se ho dotkla, dítě se schoulilo do klubíčka a přestalo dýchat. Než jsem si však uvědomila, co dělám, bylo pozdě. Rodiče mě poslali do nemocnice pro psychicky labilní, kde jsem strávila několik měsíců. Všichni na mě zapomněli, jako bych byla vzduch. Všichni kromě Elis. Vytáhla mě z nemocnice a odvezla jsem na planetu Elysium. Zjistila jsem, že tady moje schopnosti nefungují. našla jsem si místo v politice, kde mě zvolili prezidentkou za zásluhy, které jsem pro planetu udělala.

Chtěla bych mezi Vámi vybudovat lásku, které se mně nedostávalo. Přátelství a víru. Myslet na děti, protože ty jsou naše budoucnost. Zrekonstruovat nemocnice, dětská hřiště, školy, obchody, kulturní domy, kina, ale hlavně - mějme se rádi. Děkuji za pozornost a ať jen naše planeta vzkvétá!!

Míša Hejplíková, 9. A

Jak jsem se ocitla v obraze

Alespoň nemáme vyučování, pomyslela jsem si, když jsem znuděně procházela muzeem. Držela jsem se vzadu, daleko za skupinou. Zastavila jsem se u obrazu, bylo na něm tajemno a něčím mě zaujal. Devátá vlna od Ivana Ajvazovského? To mi nic neříkalo. Zdálo se mi, že se modrozelené průhledné vlny hýbou. Promnula jsem si oči a podívala se blíž a ano, i šest osob na nějaké dřevěné stavbě se hýbe. Připadalo mi to moc skutečné, natáhla jsem ruku a dotkla se obrazu. Najednou se mi zatmělo před očima.

Vlna dopadla na můj obličej. Otevřela jsem oči a nemohla jsem uvěřit. Já vážně byla v obraze. Je to jen se, řekla jsem si a štípla se do ruky. Místo probuzení na mě zakřičel pán v červeném triku a se

zeleným turbanem, ať pomohu jeho příteli, ale než jsem stihla zareagovat, potápěli se oba do hlubin moře. Další čtyři lidi to zvládali celkem v klidu, jenže když se na mě jeden z nich podíval s hrůzou v očích, došlo mi, že v pořádku nic není. Najednou jsem pocítila ostré škusnutí. Lana, která držela stavbu, se přetrhla, a my odplouvali na širé rozbouřené moře. Aha, další muž přes palubu. A proč? Jasně kvůli té obří vlně. Umřít utonutím v obraze, jak depresivní. Naše loď se rozpadala pod nápoem vln. Podívala jsem se na svoje ruce, protože začaly zvláštěně zářit, což na olejové barvě vypadalo zvláštěně. Pohltit mě stín a já se podívala nahoru. Obří vlna byla nade mnou, ale než stihla první kapka dopadnout na můj obličej... Všichni na mě křičeli, ať vstávám a smáli se. Ležela jsem na studené zemi v muzeu, křičela a kopala kolem sebe všemi směry. Pomalu jsem otevřela jedno oko. Celá naše třída stála nade mnou a pobaveně se na mě dívali. Paní učitelka mě zvedla ze země a já šla opět na konci řady. nakonec jsem se ještě podívala na místo obrazu, ale žádný tam nevisel. Vykulila jsem oči a přilepila ruce na stěnu. Nebyl tu. Zmizel? Byl tam vůbec někdy?

Monika Marešová, 9. A

Středa

Byla středa. Právě zvonilo na přestávku, pro mě a mé spolužáky poslední středeční zvonění. Šla jsem po chodbě sledujíc dav lidí, který se snažil co nejrychleji dostat k šatně a pelášit na oběd. V hlavě se mi honily myšlenky na poslední hodiny, jestli nebyl na zítřejší den nějaký úkol a co budu dělat odpoledne.

Když jsem přišla do jídelny, měla jsem o tom jasno. Strávím půl hodiny jídelně a než se dostanu domů, budou tři.

Stála jsem až na konci řady pubertáků snažících se dostat co nejbliže ke kuchařkám. Mohl tento den být ještě horší? Po šesti hodinách prosezených v lavici, kde jsem vnímala až někdy poněkud uspávající výklad učitelů a učitelek, zapisovala předlouhé poznámky, pokreslila další sešity a poslouchala přihlouplé a nehodící se komentáře spolužáků, jsem skončila tady. Tady, kde není slyšet vlastního slova, jsem stála skoro nekonečný čas. Ohýbala jsem kartičku a přemýšlela nad všemožnými blbinami. Kéž by se tento čas dal využít smysluplněji.

Co dodat? Já prostě středy nesnáším a budu muset ty zbylé vydržet.

Martina Houbová, 8. A

Pozor na berušky!

Možná se vám už také stalo, že vás unesla beruška. Ale pokud ne, tak tady máte pár rad, co dělat:

1. Vezměte si středověké brnění. Berušky, jak je známo, se bojí středověkých rytířů. Pokud nemáte středověké brnění, vezměte si plech a ten vyklepejte do podoby středověkého brnění. Pokud nemáte plech, vezměte si karton a z něj vystříhnete tvar středověkého brnění. Pokud nemáte ani ten, utrhnete si kytku a schovejte se pod ní.

2. Hlasitě řvěte, při tom skákejte na jedné noze a snažte se berušku píchnout do teček na krovkách (každý ví, že tam jsou berušky nejcitlivější).

Pokud tyto dva body nepomohou a beruška neodlétne, jste ztraceni a beruška vás pravděpodobně unese. Mně částečně pomohly. První dvě berušky jsem odehnala, avšak na třetí to nepůsobilo. Poté,co jsem se probudila z omráčení plyny (na ty pozor! velmi zapáchají!) vypuštěných z jejich útroby, zahlédla jsem své vězení a svého věznitele.

Bylo to opravdové utrpení. Až příliš měkká postel (pokud se vám to stane, nelehejte na ni), do které se lehce zapadle, avšak už se nevstane, lepkavý koberec (kdo ví, co na něm je) a stěny z pylu vyvolávající alergii. Žádné okno, jen spousta berušek. Pokud se chcete dostat ven, musíte udělat toto:

Buď 1. sehrát Svou smrt tak dobře, aby berušky uvěřily a vrhly se na vás chtějí vás sežrat (bestie).

Na malý okamžik, kdy budou úplně u vás, zazpívat komorní A. Ony ohluchnou a vy utečete.

Nebo 2. Vzít si za manželku/manžela princeznu/prince beruščího území a pak utéct od oltáře.

Pokud toto nechcete zažít, vyhýbejte se loukám, volným prostranstvím, neotvírejte okna, nebo vůbec nechodte ven. Hodně štěstí!

Lenka Zapletalová, 9. A

Tomáš Keila

Křeček

Můj křeček Kubíček
je můj velký šmudlíček,
ve dne spinká v domečku,
v noci lítá v kolečku,
já když vstávám, on jde spát,
mám ho stejně nejvíc rád.

Zdeněk Galuška, 3. A

Vybíjená

Déšť se střídá se sluníčkem,
my si zatím hrajem s míčkem.
Vybíjená to je hra,
každý ji rád vyhrává.

Holky, kluci borem křičí,
neflákej se na bojišti!
Honem, honem, vybij ho,
ať získáme cenný kov.

Zdeněk Galuška, 3. A

Angličtina

Angličtinu tu mám rád,
chtěl bych s ní být kamarád.
Zatím umím barvičky,
rád bych samé jedničky.
Do dvanácti počítám,
jako pravý Angličan.

Máma říká: Uč se pilně,
ať můžeš jet do Anglie.
Domluvíš se touto řečí,
cestování bude lehčí.
Celý svět ji prostě umí,
každý mi hned porozumí.

Štědrý den

Když jsem byl malý kluk, věřil jsem na Ježíška. Vždycky jsme chodili babičkou a dědou na betlém, na hřbitov a někdy i do kostela. Když jsme přišli domů, už jsme nesměli do pokoje, protože byl zamčený. To bylo proto, abychom nerušili Ježíška, až přinese dárky a stromeček. Maminka udělala večeři a všichni jsme se slavnostně oblékli. K večeři jsme měli na vánočně prostřeném rybí polévku, smaženého kapra a bramborový salát. Po večeři jsme šli do podkroví a vyhlíželi Ježíška. Potom najednou zazvonil zvoneček a všichni jsme běželi dolů. V pokoji byl rozsvícený stromeček a pod ním spousta dárků. Rozbalili jsme dárky a potom jsme šli k babičce a dědovi podívat se na jejich stromeček. Taky tam nám Ježíšek přinesl nějaké dárky. Když jsme si je všechny prohlédli, šli babička a děda k nám. Když odešli, ještě chvíli jsme si hráli s dárky a šli jsme spát.

Teď už na Ježíška nevěřím, ale Štědrý den probíhá stejně. Ale dárky pro bráchu, rodiče a babičku kupuji i já.

Filip Řáha, 5. B

Adventní věnec

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Viktorie. Nevěděl, proč se zapaluje adventní věnec. A tak se chtěla zeptat babičky, ale už bylo hodně pozdě a holčička musela jít spát. O půlnoci se probudila, sešla dolů po schodech a uviděla, jak svíčky svítí. Zadívala se svýma dětskýma očima do plamínků a svíčky v její fantazii začaly mluvit.

První řekla: „Jmenuji se Víra. Nemůžu svítit svým plamínkem, protože lidé na mě nevěří.“ A první svíčka zhasla. Druhá svíčka řekla: „Jmenuji se Lásky a už také nemůžu svítit. Lidé myslí jen na sebe a já už nemám síly je zastavit.“ A svíčka zhasla. Potom se o slovo přihlásila třetí svíčka a pravila: „Jmenuji se Mír. Ani já už nemám důvod svítit. Svým plamínkům moje světlo sice září, ale lidé mír nedodrží, závidí si a pořád mezi sebou bojují.“ Průvan zavál místností a třetí svíčka zhasla. Vtom holčička začala plakat a řekla: „Vy přece musíte svítit!!!! Bylo by bez vás na světě smutno!!!!“

„Jmenuji se Víra. Nemůžu svítit svým plamínkem, protože lidé na mě nevěří.“ tom se přihlásila ke lovu i čtvrtá svíčka a řekla: „Neboj se a už neplač. Dokud já svítím, můžeme zapálit znovu i ostatní svíčky. Jmenuji se Naděje. Plamen naděje by nikdy neměl ve tvém životě uhasnout.“

Holčička tedy znovu zapálila všechny tři svíčky a byla zase šťastná a veselá. Ráno se probudila a babička jí říkala, jaký je význam adventního věnce. První význam je, že Kristus žehná čtyřem světovým stranám. Jsou i křížem, který na sebe vzal, aby smyl hříchy světa.

Aneta Vrtílková, 5. A

Pohádka o vánočním stromečku

V jedné vesnici je dům, kde bydlí táta, máma a jejich děti. Na Vánoce se děti těší, protože dostanou vánoční stromeček ověšený sladkým cukroví a pod stromečkem budou dárečky. Jednoho dne těsně před Vánocemi se vydal tatínek do lesa najít hezký stromeček.

Hledal pravidelně rostlý se silnými větvíčkami, aby hodně unesly. Při hledání stromečkům povídal, co viděl. Ty máš větve daleko od sebe a tobě zase nějaká větev chybí. Stromečky se čepýřily, každý chtěl být ten nejhezčí. Nakonec tatínek objevil ten pravý. Panečku, ten se pyšnil, ten byl rád, že je ten nejkrásnější. Na Vánoce stál v obývacím pokoji pěkně vyzdobený a ukrýval pod svými větvemi spoustu dárků pro všechny. Pane, to bylo radosti a hraní s hračkami. Protože v pokoji byla i televize, viděl i mnoho pohádek a hezkých filmů. Viděl i silvestrovský program, spoustu písniček a veselých her.

Po Novém roce šly děti do školy a rodiče do práce, tak dům ztichl. Pak ještě přišli tři králové, zazpívali hezkou koledu a na dveře napsali K M B. Pak tatínek přinesl krabice a stromek zase odstrojili. Najednou vypadal jako invalida, opadávalo z něj jehličí a tatínek povídal, že je nejvyšší čas vyhodit stromeček na dvůr. Panečku, ten byl

smutný a bylo mu líto, že byl ten nejhezčí. Tatínek ho na dvoře nasekal a připravil na oheň do krbu. Ale děti na něj stále vzpomínají jako na nejkrásnější vánoční dárek.

Daniel Luhan, 5. B

CHRISTMAS QUIZ

HOW MUCH DO YOU KNOW ABOUT CHRISTMAS IN BRITAIN?

Try this quiz and give your solution to your teacher of English

by Thursday 19 December 2013.

One of you from each class will be awarded.

1. Match the dates and the days:

1. 24 th December	A. Christmas Day
2. 25 th December	B. Boxing Day
3. 26 th December	C. Christmas Eve

2. Children in Britain get presents on:

- a) Christmas Day in the evening
- b) Christmas Day in the morning
- c) Christmas Eve in the evening
- d) Christmas Eve in the morning

3. Santa or Father Christmas puts presents:

- a) under a tree
- b) under the bed
- c) in a stoking
- d) in the chimney

4. He comes to the house through:

- a) the front door
- b) the window
- c) the chimney
- d) the back door

5. Santa's sleigh is pulled by:

- a) caribou
- b) reindeers
- c) elves
- d) turkeys

6. The traditional English Christmas pudding is made mostly from:

- a) raisins and dried fruit
- b) milk and sugar
- c) beef and spices
- d) flour and eggs

7. English Christmas cracker is:

- a) a small present
- b) a meal
- c) a sweet
- d) a drink

8. People kiss each other under:

- a) the Christmas tree
- b) holly
- c) mistletoe
- d) a cherry tree

9. The famous story by Charles Dickens is called:

- a) Christmas Story
- b) Christmas Carol
- c) Scrooge
- d) Ghosts of Christmas

10. Traditional Christmas shows at the theatre are:

- a) cartoons
- b) X-mas mimes
- c) pantomimes
- d) soap opera

Merry Christmas and a Happy New Year!